

Arrest

nr. 153 918 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 september 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*26quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 september 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 oktober 2015 om 11 u .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat W. BUSSCHAERT en van advocaat A. DE MEU loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van 18 mei 2015 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker op 15 april 2015 in Italië genomen werden nadat verzoeker op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-staten was binnengekomen via Italië.

Op basis van de resultaten in het Eurodac-verslag richtten de Belgische autoriteiten op 21 juni 2015 een overnameverzoek, in toepassing van artikel 13, § 1 van de Verordening 604/2013 (EG) van de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening), aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 14 september 2015 werden de Italiaanse overheden via een tacit-agreement gewezen op hun verantwoordelijkheid. Op 15 september 2015 verklaarden de Italiaanse autoriteiten zich alsnog uitdrukkelijk akkoord met de overname van verzoeker.

Op 25 september 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een gesloten centrum met oog op verwijdering. Het wordt niet betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De onderhavige vordering werd ingediend binnen de 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen zij gericht is en werd aldus tijdig ingediend. Dit wordt niet betwist door verweerder. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en enig middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker stelt dat hij bij een verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst naar documenten die volgens hem

duidelijk aantonen dat Italië door de massale instroom van vluchtelingen in een systeemcrisis is beland waarbij er geen zekerheid meer bestaat op een menswaardige opvang, laat staan opvang in het algemeen. Verzoeker verwijst naar een rapport van the Swiss Refugee Council van oktober 2013, stellende dat Dublin terugkeerders met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid altijd op straat belanden en dat er sowieso voor alleenstaande mannen de laagste prioriteit geldt qua opvang en Dublin terugkeerders zoals verzoeker dan ook over geen gegarandeerd eten kan beschikken. Verder verwijst verzoeker naar het Aida rapport waaruit volgens hem blijkt dat hij bij een gedwongen terugkeer niet over gegarandeerde menswaardige opvang kan beschikken ; dat hij bijna zeker een dakloos bestaan riskeert met gebrek aan voedsel en een inadequate levensstandaard. Hij vervolgt dat dit rapport ook aantoont dat de opvangcondities in de centra sterk verschillen en mensonwaardig zijn. Vervolgens verwijst verzoeker naar het Human Rights Council rapport van 2012 en stelt hij dat uit dit rapport naast de reeds aangetoonde praktijk van dakloosheid en slechte opvangcondities ook andere feiten worden aangetoond waaruit blijkt dat het Italiaanse asiel en migratiebeleid faalt. Zo maakt het rapport melding van het feit dat er geen toegang is tot informatie, dat er slechte opvangfaciliteiten zijn, dat er geen toegang is tot gezondheidszorg en dat er geen specifieke maatregelen zijn voor kwetsbare groepen. Verzoeker citeert ook nog uit het NOAS rapport van april 2011 waaruit de pijnpunten volgt van het Italiaanse opvangsysteem. Verzoeker stelt dat uit dit rapport blijkt dat er een gebrek aan opvang is, dat er geen toegang is tot werk, dat er accommodatieproblemen zijn en dat er een gebrek is aan gezondheidszorg. Verder stelt verzoeker dat naast de algemene situatie omtrent de Italiaanse asielopvangcrisis die hij aantoont door naar diverse rapporten te verwijzen, hij ook persoonlijk en rechtstreeks dient te vrezen voor mensonwaardige behandelingen. Zo stelt hij dat nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld of de Italiaanse overheid hem zal opvangen, dan wel welk systeem van opvang op hem van toepassing zal zijn. Hierbij stipt hij aan dat hij heeft aangegeven aan verweerder dat hij niet werd opgevangen in een asielcentrum. Hij stipt ook aan dat hij om voedsel diende te bedelen. Verzoeker begrijpt niet dat hij zal worden overgedragen aan Italië nu verweerder zelf aangeeft dat er zich actueel opvangproblemen voordoen in Italië. Hij verwijst naar een aanbeveling van het UNHCR om geen overdrachten meer naar Italië uit te voeren. Verder stelt verzoeker dat hij wel degelijk tot een kwetsbare groep behoort omdat van gezonde jonge mannen verwacht wordt dat zij voor zichzelf kunnen zorgen en hen daardoor de laagste prioriteit wordt gegeven wanneer het over accommodatie gaat.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublin-reglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrekken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Blijkens het administratief dossier antwoordde verzoeker tijdens zijn zogeheten Dublin-interview van 28 september 2015 op de vraag of er specifieke redenen waren waarom hij zijn asielaanvraag specifiek in België wilde indienen, dat België de asielaanvraag van alle mensen goed accepteert en dat hij daarom naar hier is gekomen. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker dat hij geen medische problemen had en in goede gezondheid is. Naar aanleiding van de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, stelde verzoeker dat geen bezwaar heeft tegen een eventuele terugkeer.

De gemachtigde merkt terecht op dat in de context van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de absolute vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

In zijn middel stelt verzoeker dat Italië door de massale instroom van vluchtelingen "in een systeemcrisis is beland waar er geen zekerheid meer bestaat op een menswaardige opvang". Verzoeker tracht zijn stelling te staven door te verwijzen naar de bijlagen bij zijn verzoekschrift, waarin bepaalde problemen in Italië inzake asielzoekers in het algemeen en Dublin-terugkeerders in het bijzonder worden belicht.

De Raad merkt vooreerst op dat het minstens bevreemdend te noemen is dat verzoeker oorspronkelijk verklaarde geen bezwaar te hebben bij een eventuele terugkeer naar Italië en nu plots stelt dat er een opvangprobleem is in Italië, terwijl hij daar initieel in het geheel niets over vermeld heeft.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat een selectieve lezing van bepaalde uittreksels uit deze rapporten niet van aard is om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar rechtspraak van het EHRM van latere datum dan

enkele van de door verzoeker aangehaalde rapporten en hieruit blijkt dat “de algemene situatie van asielzoekers in Italië (...) niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).” Naar aanleiding van de massale instroom van migranten in Italië wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de “dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.”

In weerwil van verzoekers betoog dat Dublin-terugkeerders in Italië bijna altijd op straat belanden, wordt er in de beslissing uitdrukkelijk gewezen dat “(u)it rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), “Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, “UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, July 2013; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, “National Country Report: Italy”, AIDA, January 2015, last update 10.08.2015; Italian Council for Refugees (CIR), “Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., “Rapport: l’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015, UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) (...) bovendien (kan) worden opgemaakt dat dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden.” en “Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste

instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden.” De Raad merkt hierbij op dat het in de bestreden beslissing gehanteerde informatie doorgaans van recentere datum is dan de rapporten die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie met betrekking tot asielzoekers/ Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport van 30 april 2015 (update augustus 2015), het UNHCR rapport van 6 mei 2015 niet actueel of incorrect zou zijn. Uit de desbetreffende informatie blijkt anders dan wat verzoeker voorhoudt, geenszins dat de opvangstructuren voor asielzoekers/Dublinterugkeerders te kort komen noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of minstens een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker er op wijst dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders nog minder kans hebben op opvang, dat hijzelf hierop een groot risico loopt en dat het AIDA-rapport melding maakt van sancties voor Dublinterugkeerders. Inzake de vermeende “sancties” dient er op te worden gewezen dat de door verzoeker geciteerde passages uit het AIDA-rapport geen melding maken van straffen voor Dublinterugkeerders maar enkel melding maken van een mogelijk gebrek aan opvangplaatsen, hoofdzakelijk te wijten aan het feit dat de asielprocedure van zij die teruggestuurd worden naar Italië reeds afgesloten is. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen in het Dublininterview, ondanks andere beweringen van de raadsman, nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië zodat hij niet tot de groep behoort van terugkeerders van wie de asielprocedure reeds afgesloten is. Tevens dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoeker, omdat hij nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, nog niet heeft genoten van opvang en daarom, volgens de in het verzoekschrift geciteerde passages uit het AIDA-rapport, juist meer kans maakt om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven. In de bestreden beslissing wordt dan ook duidelijk en terecht aangegeven dat er een onderscheid moet worden gemaakt wat betreft de opvang voorzien voor Dublinterugkeerders en deze voorzien voor immigranten die op illegale wijze toekomen in Italië.

Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij hij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging, met name de luchthaven van Bologna waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, dient verzoeker wellicht niet te vrezen dat hij aldaar niet zal worden opgevangen.

Het betoog van verzoeker dat hij zeker op straat zal belanden kan prima facie niet gevolgd worden.

De Raad wijst erop dat verzoeker bij de beschrijving van de slechte leefomstandigheden in de centra in Italië een amalgaam maakt van de situatie in opvangcentra en deze in detentiecentra, terwijl deze toch duidelijk dient te worden onderscheiden. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij bij een overdracht aan Italië in zijn hoedanigheid van asielzoeker automatisch zal worden gedetineerd. Bovendien kan verzoeker op basis van de rapporten die reeds enkele jaren oud zijn niet aannemelijk maken dat de geschetste problemen inzake accommodatie vandaag nog actueel zijn. In de bestreden beslissing worden immers terecht het volgende aangehaald: “Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse

Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers.”

Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Italië merkt de Raad op dat het betoog van verzoeker niet relevant is aangezien hij zelf verklaarde geen medische problemen te hebben.

Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, maakt verzoeker in casu niet aannemelijk dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland).

Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing tonen aan dat de gemachtigde op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoeker.

Waar verzoeker meent dat hij toch een bijzondere bescherming vereist omdat net gezonde jonge mannen dreigen zonder opvang te komen, merkt de Raad op dat in de zaak AME tegen Nederland van 5 februari 2015, de verzoeker eveneens een alleenstaande jongeman was uit Somalië die in goede staat van gezondheid verkeerde. Het Hof stelde uitdrukkelijk in contrast met de Tarakhel-zaak waar men te maken had met een gezin met verschillende minderjarige kinderen dat er in casu geen sprake was van een extreme kwetsbaarheid. Het Hof verklaarde deze zaak onontvankelijk wegens kennelijk ongegrond.

Verzoeker gaat verder in zijn middel kennelijk uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien er momenteel geen aanbeveling bestaat van het UNHCR dat een moratorium inzake Dublin-overdrachten aan Italië zou inhouden: “Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing en zijn overdracht aan Italië een risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. J.CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J. CAMU